

O NADĚJI

Před mnoha lety při otevírání orelského hřiště vystoupila v naší obci skupina Tra-band. K jejím textům se občas rád vracím. V jedné z písní se zpívá o beznadějně situaci námořníků, kterým se na cestě po širém moři vše hatí. Text končí těmito větami:

*Já jedinej zbyl na týhle lodi
a dobře vím, že na mně je,
dovézt náklad do přístavu,
až vítr znovu zavěje.
Je zle, když dojde proviant,
je zle, když přijdou kurděje.
Ale běda, třikrát běda těm,
co chybí naděje!*

Prožíváme období, kdy se ukazuje, jak velmi je naděje důležitá. Dotírá na nás množství zneklidňujících zpráv i předpovědí. Věřím, že nechceme propadat beznaději a škarohlídství jako většina lidí kolem nás.

Podobně jako v úvodníku k minulému číslu Cesty chci připomenout, že to vše můžeme vzít i jako výzvu k tomu, abychom vzali vážněji Ježíšovo slovo:

„A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl přívál, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále.“ (Mt 7,24-25)

Čerpejme v nelehkých časech svoji sílu a naději z Kristových příslibů. Stavějme ještě pevněji než doposud dům svého života na pevné skále jeho slova.

Také ale nezapomeňme na lidskou rovinu našeho života. Budme vnímaví a ochotní pomoci těm, kteří se ocitají v nouzi.

A také o své naději vydávejme svědectví přede všemi, kteří to potřebují.

Přeji vám požehnaný čas hodů i pokojně prožívání dnů následujících

o. Petr

Učiň mě, Pane, nástrojem

Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím tvým pokojem.
Kde dusí nenávisť, ať lásku vnáším,
kde tiskne bezpráví, ať křivdy snáším,
ať smírem spojuji, kde dělí hádky,
ať pravdou přemáhám omyl a zmatky.
Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím tvým pokojem.

Ať vírou postavím hráz pochybnostem,
ať propast zoufalství překlenu mostem,
kde vládne temnota, ať světlo křesám,
se všemi smutnými ať v tobě plesám.
Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím tvým pokojem.

Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé,
více než být potěšen, chci těšit jiné,
více než být pochopen, druhé chci chápat,
více, než být milován, chci lásku dávat.
Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím, tvým pokojem.

podle sv. Františka z Assisi
píseň č. 928 v kancionálu

**Ať jsme podobně
jako svatý Václav
širitelé pokoje.**

**Požehnaný hodový čas
přeje redakční rada**

**Jak ses cítil před primicí,
byl jsi nervózní?**

Byl jsem celkem v pohodě. Nevnímal jsem to jako přelomovou situaci, ale jako logické vyústění mého dlouholetého směřování, které prošlo mnoha zkouškami a které si vezmu s sebou na věčnost.

Připravoval ses nějak?

Příprava spočívala ve snaze co nejvíce své nitro uklidnit pomocí krátkých tichých duchovních cvičení na svatém Hostýně a připravit se tak co nejlépe pro přijetí svátosti.

Byla z tvého osobního pohledu náročnější část na Velehradě nebo v Bojanovicích?

Jistě v Bojanovicích. Bylo to hlavně z důvodu velké změny rolí. Mnozí lidé, co mě znali dlouhou dobu, tak se často nechápavě ptali: „Ty a kněz?“ Kdo zná trochu moji osobní, někdy bujarou, historii, ten se této otázce snad ani nemůže divit a považuje ji za naprosto logickou. (smích)

Kde tě najdeme, co máš nyní na starost?

Nyní jsem na Velehradě, zde mě můžete i zastihnout, pokud tedy necestuji po republice a zahraničí. Byl jsem sem, do naší jezuit-

foto: L. Herka

ské farnosti, přidělen jako kaplan, abych se naučil poctivému kněžskému řemeslu. Zdá se ale, že to nebude na dlouho. Svoje poslání vnímám jinak, spíše na okraji církve.

Začal jsi hodně běhat. Co ti běh dává?

Důvodů pro běh je víc. Vzhledem k mému sedavému způsobu života byl běh nevhodnějším pohybem, při kterém se mi daří vyčistit

si hlavu a udělat něco pro své zdraví.

Máš i osobní běžecký rekord?

Vedu si podrobné záznamy, statistiky a z prvního maratónu přes Brdy mám na internetu i vlog (pozn. aut. video příspěvek). Ale neběhám na osobní rekordy. V Praze jsem běhal maratóny skoro každých čtrnáct dnů a mezi tím trénoval pětkrát týdně asi

PROŽILI JSME

Učím se na Velehradě poctivému kněžskému řemeslu

V předchozím vydání Cesty jsme zveřejnili příspěvek týkající se kněžského svěcení Jirky Hebrona. Protože uzávěrka proběhla ještě před svěcením, rozhodli jsme se vrátit k tomuto tématu a položili jsme Jirkovi několik otázek.

Chceš něco vzkázat?

Opravdu chci znovu poděkovat všem z dědiny, kdo se jakkoliv zapojili, přidali ruku k dílu při přípravách na primice, kdo mě jakkoliv podporovali a podporují, zvláště modlitbou, ale i dobrým kritickým feedbackem. A ještě jednou bych chtěl něco zmínit. Víím, že u nás lidi v dědině jsou velmi ochotní pomáhat. Co mě však překvapilo a nepřestává překvapovat, kolik lidí přišlo za mnou pod „rouškou anonymity“ s tím, že chtějí pomoci, nechť však o tom nikdo neví. Nevím, jaký motiv za tím stojí, pro mě jsou to však známky velikosti člověka. Osobně se mám od takových lidí hodně co učit. A nemohu zakončit jinak než zvoláním: „Miluju túto dědinu!“

hodinu. Od doby, co intenzivněji běhám (od příchodu do Prahy), jsem statisticky naběhal přes 130 maratonů. Ale kam se „hrabu“ na Jožku Vraňana či strýca Prčíka a jiných z Bojanovic?

Nejraději ale běhám u nás v okolí Bojanovic.

Jak často se teď dostaneš domů?

Na skok dorazím tak jedenkrát za čtrnáct dnů.

Máš oblíbené trasy?

Běhám všude, kde se dá, ve městě i v přírodě. České Švýcarsko, již zmíněné Brdy, proběhané mám Hostýnské vrchy, Český ráj.

Jak prožíváš prázdniny?

Mám poslání, které je mi prací, koníčkem, oddechem v jednom. Nejčastěji jsem teď během prázdnin s děckama na táboře a cestuji.

Děkujeme Jirkovi za odpovědi. Ještě jednou mu přejeme, ať se mu daří v jeho kněžské službě překonávat krátké i delší trasy bez újmy na těle a duchu.

připravila
Andrea Červenková

více fotografií naleznete na farním webu www.farnostdolnibojanovice.cz/fotoalbum/hlavni-galerie/primice-jirih-hebrona-sj-2022

Fotoreportáž z Farního dne

V rytířské zbroji

Z aktivit pro děti

Ukázka policejní výbavy

Na věži kostela

Spojené bojanovské cimbálky

Sáňky - pardon, sníh v létě??

Charizmatická konference 2022

Po dvouleté pauze se na brněnském výstavišti od 6. července konal již čtrnáctý ročník Katolické charizmatické konference. V neděli 10. července byla uzavřena slavnostní bohoslužbou, kterou sloužil nový brněnský biskup Mons. Pavel Konzbul. Vzhledem ke složité situaci, jíž nyní naše pandemií unavená a názorově rozdělená společnost prochází, byly letos všechny večery věnovány modlitbě. Účastníci měli možnost zde do větších hloubek prožít to, co načerpali na přednáškách inspirovaných letošním mottem „V něm je náš pokoj...“ (Ef 2,14–22) s důrazem na usmíření ve vztazích a upevnění vědomí, že nejsme sirotky, ale milovanými Božími dětmi.

A jak prožívali konferenci účastníci z naší farnosti?

Jsem moc ráda, že se po třech letech konala charizmatická konference. Jezdím sem pravidelně, je to moje srdeční záležitost. Vždycky tu načerpám jak duchovně, tak lidsky. Vládne tu skvělá atmosféra pohody a je tu široká nabídka programu (a mají tu i dobré zákusky☺). Silně se mě dotýká třeba hned ranní

modlitba chval. Uvědomuju si tu, jak důležité je být blízko Bohu hned ráno, spojit se s ním, vidět všecko to, co pro mě dělá, jak mi žehná. I přednášky mají vysokou úroveň. Nechybí kulturní a knižní okénko, milým zpestřením jsou třeba veselá představení Víti Marčíka. Jsem ráda, že se konference zamlouvá i našim dětem, a taky jsem ráda, že jsem tu některý den sama. Všem konferenci doporučuju, rozhodně je to vždy povzbuzení. Tak snad příště na viděnou.☺

Tématem letošní CHK bylo „V něm je náš pokoj...“ Toto téma se prolínalo celým programem konference. Hledání pokoje, vzájemného porozumění u sebe v srdci, v rodině, ve farnosti, vlasti i na celé planetě jsem si

vždycky uvědomoval. Netušil jsem však, kolik je rozporů a neodpuštění mezi jednotlivými církvemi. Dnes mi už dává modlitba za jednotu křesťanů smysl a cítím potřebu se na tento úmysl modlit.

Zúčastnit se konference jsem měla možnost pouze na jeden den, a to v pátek. Nejdříve jsem váhala, protože se mi to zdálo málo. Než se naladím, budu muset domů. Přesto jsem odjela a nečekala nic moc. Opak byl pravdou. Ihned po příjezdu zapůsobily jako pohlazení ranní chvály. Následovala úžasná přednáška „Zpověď a Duch svatý“ a adorace. Nadšená už za dopoledne. Po obědě přednáška známé Kateřiny Lachmanové na téma: „Kdo je můj bližní?“ Nechybělo ani setkání se známými, tichý kou-

„Pomeranči a citroni“ – mladí organizátoři konference

tek a slavnostní mše svatá. Vrcholem tohoto dne byl pro mne skvělý večerní program, a sice modlitba za usmíření. Tak to jsem nečekala. Čtyři mužové prosili jeden druhého za odpuštění – a nebylo toho málo. Zvláštní, přesto pokojná atmosféra. Téma celé konference bylo uchopeno v pátek v plném rozsahu. Vracela jsem se v pozdních hodinách s nepopsatelnou radostí a pokojem. Velké díky nejen přednášejícím, ale hlavně organizátorům.

Akce se zúčastnilo zhruba 6 000 návštěvníků a hladký chod hlavního programu i dětské konference opět zajistilo několik stovek dobrovolníků, kteří odvedli (samozřejmě zdarma) práci za více než milion korun, což je v době zvyšování všech finančních nákladů velkou pomocí. Jim i ostatním organizátorům proto patří velké poděkování. Čtyři dny naplněné duchovním programem, kulturou a setkáními s přá-

teli zároveň s prostorem pro osobní ztišení se staly posilou do dvanácti měsíců do další konference, která bude 5.–9. července 2023. Již nyní vás na ni srdečně zveme.

Záznamy z přednášek i homilii z této charizmatické konference lze získat na adrese: Audio nahrávky | Konference CHO - Katolická charizmatická konference 2022

připravila K. Košutková

Roháče 2022

Po dvouleté pauze se letos podařilo odjet na tradiční pobyt do Roháčů. V pondělí 18. července po poledni se do čtyř aut naskládalo celkem 24 bojanovských, třebíčských, a dokonce i jeden tvrdonský odvážlivec. Cesta byla namáhavá hlavně pro ty, kteří ji využili k doplnění spánku, ten jim z minulé josefovské hodové noci chyběl.☺ Po příjezdu na místo jsme vybalili svá obydlí pro nadcházejících 5 nocí. Trochu jsme prozkoumali nejbližší okolí, ale jen pár z nás našlo tolik odvahy, aby vlezli do tmější „kadibúdy“. Večer jsme poseděli u táboráku

s pepřáky v kapsách a zkusenějšími účastníky jsme byli poučeni o tom, co nás následující den čeká.

V úterý po snídani jsme se vydali DVĚMA auty blíž k Žiarské chatě, čekal nás totiž legendární výšlap na Tri Kopy a Banikov. Když jsme dorazili na chatu, vysušili jsme už teď úplně mokrá trička a doplnili cukry v podobě kofoly a palačinek. To nejkrásnější, ale zároveň nejnáročnější mělo teprve přijít. Stoupali jsme rychle, a tak už jsme brzy viděli, co nás čeká. Někteří z nás, hlavně já, jsme z té krásy nemohli popadnout dech.☺ Na jednom krásném

místě, které nám otec Petr sliboval asi tak hodinu, jsme prožili mši svatou. Myslím, že nikdo z nás se na mši ještě nikdy tolik netěšil. Po mši jsme opět doplnili energii a pokračovali směr Smutné sedlo. Od tohoto místa už to byl opravdu intenzivní zážitek. Řetězy jsme zdolávali statečně, a to i díky našemu skvělému doprovodu, který nás vždycky podržel. Jak se říká nejlepší nakonec, a tím nejlepším nebylo nic jiného než Banikov. Na tomto vrcholu jsme zazpívali (nebo spíš jsme se snažili zazpívat) Sláva na výsostech Bohu. A pak už nás čekala „jen“ cesta

dolů, zpět k Žiarské chatě. Shodli jsme se na tom, že cesta dolů byla bez řetězů opravdu nudná a nekonečná. Odměnou na chatě bylo pro každého něco jiného. Pro některé smažák s hranolkami, pro dospělé pivo nebo panák, pro jiné zase normální WC nebo sundání těch momentálně nejméně pohodlných bot na světě. Když jsme se vzpamatovali z našeho sportovního výkonu, opět jsme se namačkali do aut (tentokrát už nám stačilo jen jedno) a vyrazili jsme zpátky směr naše tábořiště. Tady jsme si probrali i první tématko.

Středa měla být odpočinkovým dnem. Po vydatné chlebové snídani jsme měli předvést své baseballové vlohly. Ze začátku byl úspěchem každý odpal, nevedilo, že byl chycený ze vzduchu

nebo v autu, a tak nás kluci a otec Petr museli trochu povzbudit svými trash talky* (samozřejmě se jednalo o ty křesťanské, jaké může vypustit z úst jen mladý účastník roháčského basebalu). Bylo opravdu teplo, a proto některé víc než výhra motivovalo to, že čím dřív skončíme, tím dřív půjdeme do stínu. Dočkali jsme se oběda a kluky poslali pro vodu. My holky jsme zatím česaly své už ne příliš hezké vlasy do copánků. Zdálo se, že kluci zabloudili, ale naštěstí jedna z účastnic měla tak silný hlas, že kluci, možná spíš ze strachu, cestu zpátky nakonec našli.☺ Odpoledne nás čekala koupel v místní osvěžující, až ledové vodě. Ta byla ve znamení trhání rekordů. Dvě z účastnic překonaly dosavadní rekord v sezení / ležení v této opravdu stu-

dené vodě, ten ale vzápětí překonali kluci, takže jsme poprvé a naposledy v Roháčích zažili trochu nepřátelskou atmosféru.☺ Večer jsme při západu slunce měli překrásnou mši svatou, kterou doprovázela minischola Roháčus.

Ve čtvrtek ráno jsme po snídani byli nuceni propíchat puchýře, které nám po úterním výšlapu ještě zbyly, a vydali jsme se směr Mnich. Po nekonečném stoupání plném hry Od jedné do deseti, že... jsme si mohli konečně odpočinout. Pak už jsme se jen těšili na výhled a legendární rúru pod cestou. Tou jsme prolezli všichni, protože jak řekl otec: „Kdo chce říct, že byl v Roháčích, musí tudy prolézt.“ Tady jsme se stali opět rekordní skupinou, protože se prolézalo v párech naproti sobě s vyhýbáním,

paralelně nad sebou atd. Na hoře Mnich jsme opět prožili mši v nádherné přírodě a vydali se přes chatu směrem zpátky k řece, aby holky mohly opět překonat rekord, tentokrát už to bylo definitivní a naše „zmrzliny“ už asi nikdo nikdy nepřekoná. K večeri jsme měli kulinářský vrchol Roháčů. Nebyl to poryč (promiňte, otče), ale smažák s bramborami. Večer následovalo tématko, u kterého nezůstalo jedno oko suché. Za tmy pak otec pokračoval ve čtení Narnie.

V pátek jsme všichni vstali s vědomím, že je to náš poslední celý den v Roháčích a musíme si to pořádně užít. Během snídani jsme nažhavili své svaly a tentokrát už celí natěšení šli hrát baseball. Bylo poznat, že už ho nehrajeme poprvé, ale podruhé, takže nám to šlo

o poznání líp. Jen jedna z nás chtěla hodně napínat hru, a tak se jí podařilo odpálit asi tak 27 míčků do autu. K obědu pak přišel další neskutečný zážitek, tentokrát už šlo o poryč. Musíme otci Petrovi složit velkou poklonu, protože byl opravdu boží. Po obědě následovala dokonce dvě témátka, při kterých nám poprvé a naposledy za celý pobyt zapršelo, a to jakože hodně. Večer jsme pak opět se zpěvem a hrou na kytaru (díky moc, kluci) prožili mši svatou a adoraci s krásným výhledem na tu náheru, kterou nám Pán přichystal. Po tomto duchovním zážitku jsme se přesunuli k táboráku a zpívali kostelové písničky. Přišla sobota, poslední den, a najednou se nám přestalo chtít jet domů. Říkali jsme si, že by stačil normální záchod, sprcha

a plná lednička a asi by nás domů nikdo nedostal. Sbalili jsme stany, vytřepali z nich všechny létající mravence a ucholáře, vyfotili jsme se a absolvovali poslední společnou mši svatou. A pak už jsme odjeli zpátky k maminkám a tatíčkům.

Na závěr se hodí poděkovat:

Děkujeme vám, otče Petře, za to, co jsme mohli zažít, taky za vaši trpělivost při baseballu, že jste i přes všechny trash talky udržel svého sportovního ducha v normálu.

Děkujeme strýcovi Peťovi (Zámečnickovi), že to perfektně naplánoval a zařídil a že nikoho z nás neodpálil stejně prudce jako každý míček, který směřoval na jeho pátku.

Děkujeme taky pančelce a pančelovi, teda Verunce a Marianovi, že nás v pondělí večer před túrou vystrašili a celou dobu nám byli oporou a inspirací.

A poděkování patří taky každému, kdo do Roháčů jel. Společenství, které se sešlo, bylo úplně super a navzájem jsme se podpořili jak v duchovních, tak sportovních chvílích. Děkuju.☺

* Jde o motivační řeči, které se používají k vyhecování sportovců před výkonem.

Alžběta

Jaký byl 33. Mladifest v Medjugorje

První srpnový týden se tradičně konalo velké setkání mladých a mladých duchem☺ v Medjugorje. Po třech letech se znovu jelo hromadně autobusem. Z Bojanovic vyrazilo 11 mládežníků a pět dospěláků, ostatní byli z různých okolních i vzdálenějších míst (např. Strážnice, Vnorovy, Tišnov...)

Mottem letošního ročníku byl Ježíšův výrok *Učte se ode mě a naleznete odpočinek. Opět to byla mimořádná akce, ať už množstvím mladých z různých států a světadílů, odhaduje se 50 tisíc zúčastněných, tak úžasnou atmosférou a pestrým programem, opravdu hodně nabitým. I přes velké*

horko jsou dny v Medjugorje krásné, je to místo požehnané, člověk si tu hned připadá jako doma.

K Mladifestu patří každodenní společná modlitba růžence, slavnostní mše svatá, katecheze, svědectví, večerní adorace, slavnost světla, program komunity Cenakolo (pomáhá mladým narkomanům), slavnost rozeslání... Ale také zpěv a tanec, velká radost a vzájemnost, prostě energie mládí. Také tu mnozí přijímají svátost smíření. Zpovídá se na mnoha místech a v mnoha jazycích, takže je hned vidět, proč je Medjugorje označována jako „zповědnice světa“.

A teď jak to prožili naši mladi:

Do Medjugorje jsem jel vskutku záživná a ani na chvíli mé oči nespočinuly klidným spánkem. Vděčím za to, podobně jako většina členů naší výpravy, nejmladší účastníci, jejíž přítomnost byla znát v celém autobusu. Dlouhou chvíli jsme si krátili hudbou a zpěvem. Po náročných devatenácti hodinách (navštívili jsme cestou ještě dvě poutní místa) následoval slavnostní vjezd do Medjugorje a za velkolepého aplausu, jenž patřil úžasným řidičům, jsme ponechali vozidlo před naším ubytovacím zařízením. Byla mi přidělena vyhřátá komnata v nejvyšším patře penzionu s výhledem na vzdálené pohoří. Celý týden jsem zde pobýval se třemi dalšími členy naší chlapecké skupiny.

Ještě téhož dne, kdy jsme dorazili na toto svaté místo, nás čekala krátká pouť s modlitbou růžence na neďaleké místo zvané Podbrdo. Slunce se konečně rozhodlo navštívit i druhou polovinu naší krásné matičky Země, a tak se šlo příjemně, ti odváznější šli bosky. Dalšího rána následoval podobný

program – výšlap na Křiževac. Po křížové cestě, kterou jsme se cestou modlili, se nám naskytl nádherný pohled na okolí tohoto velkého kamenitého kopce s vysokým bílým křížem na vrcholu. Po návratu na nás čekala připravená snídaně. Program tohoto dne pokračoval ochlazením v neďalekých vodopádech, obědem, mši svatou a večerním programem. Společně s naší výpravou se jí účastnilo přibližně 50 000 mladých a asi 520 kněží. Obě tato čísla s každou další bohoslužbou rostla.

Další dny se velmi podobaly, a přesto byl každý originální. Začínal vydatnou snídaní, po níž následovala v prostoru za kostelem dopolední katecheze a svědectví, následně byl oběd a pak odpočinek.

Odpolední program začínal v 17 hodin svědectvím, pak byla modlitba růžence a každý den byl zakončen mši svatou a následnou adorací, jejíž atmosféra byla úžasná a nepopsatelná. Pak byl ještě prostor třeba zajít na něco chlazeného☺ nebo se zpívalo u kytary.

Celý pobyt hodnotím velmi pozitivně. Navázali jsme zde mnoho skvělých přátelství celoevropského rázu.☺ Mladifest každému doporučuji.

jeden z účastníků

Letos jsem byla v Medjugorii poprvé a zažila jsem tam tolik krásných momentů, že cítím povinnost se o své nadšení podělit. Ráda bych ostatní povzbudila, aby toto místo navštívili, pokud budou mít možnost. Před odjezdem jsem měla určité pochybnosti,

ty se ale během pár chvil naprosto rozplynuly. Na místě panuje úžasná atmosféra a vidět tam v rámci Mladifestu tolik národností, tolik lidí různých věkových kategorií, kteří hledají Boha, byl opravdu silný zážitek.

Viděla jsem hodně lidí, kteří svou víru prožívají hluboce, byla jsem nadšená z těch radostných, usměvavých tváří. Poznala jsem spoustu nových lidí. Byli tam lidé s různým trápením hledající oporu a pomoc u Bohu, při přijímání obecně dost lidí plakalo. Silné byly adorace, někteří z nás byli svědky střetů dobra a zla, jež někdy bývá působením takových míst vyvoláno. Je zajímavé, že z toho, co jsem slyšela od ostatních, více z nás pocítilo Boží blízkost právě při čtvrté mši svaté, kdy jsem i já před přijímáním náhle ucítila dotyk, nepopsatelně krásný pocit na duši, který si nedokážu vysvětlit. Ráda bych ještě zmínila větu z jednoho kázání, která mě oslovila: „Můžeme se rozhodnout, jestli naše srdce bude jako sklenice vody (kterou špatná myšlenka lehce zakalí), nebo jako moře (kde se taková myšlenka snadno ztratí).“ Doporučila bych toto místo, konkrétně Mladifest, i nevěřícím. Spousta lidí tu zažila obrácení i uzdravení.

Do Medjugorje jsem jela se skromným očekáváním, ale i s jistou otevřeností a zakusila blahodárné účinky na duši i zdraví stejně jako povzbuzení na cestě víry.

Kamila Šmídová

Napsat něco o Medjugorii bylo pro nás velmi těžké. Tolik zážitků a krásně strávených chvil, které jsme všichni společně zažili. Mladifest není, jak jsme si předtím mysleli, jenom pro mladé, co si chtějí užít zábavy a porozjímat nad svým životem. Je pro všechny, co hledají lásku, radost a pokoj ve svém srdci. Velmi nás tam zaujalo, že i když jsme lidé jiné národnosti, jiného věku

nebo jiných názorů, všichni jsme se dokázali navzájem respektovat a ukazovat si, jak můžeme být lepšími. Možná... určitě to bylo tím, že nás všechny pojila láska k Bohu, Ježíši a k Panně Marii. Silně jsme tu vnímali Boží blízkost. Myslíme si, že každý by se měl někdy na toto místo vydat, ať už v čase Mladifestu nebo někdy jindy. Je to velmi okouzující a nádherné místo, které si zaslouží naši pozornost.

*Karolína Tomčalová
a Klára Sklenská*

A na závěr můj silný zážitek. Před třemi lety jsem byla v Medjugorje poprvé a zažila jsem tu Ježíšův do-

tek, ujištění o jeho lásce, ze kterého se raduju doteď. I letos jsem tam jela s velkou touhou po Boží blízkosti. Prosila jsem Pane, posilni moji slabou víru, moji malou lásku, osvoboď mě z mých strachů. Stalo se tak třetího dne po přijetí Eucharistie. V duchu jsem se jako by ocitla na břehu moře a viděla jsem Ježíše, jak na mě čeká s otevřenou náručí a jak se raduje, že jsem přijala jeho Tělo. Byl to nádherný pocit, slzy mně tekly proudem a moc jsem si přála, aby ten okamžik nikdy neskončil. Slyšela jsem v srdci jeho slova „Veliká jako moře je moje láska. Vyučuj o tom.“ Od té doby vnímám vždy po přijímání velkou Ježíšovu radost, radost z každého, kdo ho přijímá. Moc za to děkuju, je to pro mě velmi důležité.

Velké díky za to, že jsme tam vůbec mohli jet a že se o nás opět skvěle staral, patří Věnovi Salajkovi. Nevím, kde bere nezdolnou energii na smažení palačinek, bramboráků, zajišťování programu a všeho potřebného a to s velkou dávkou jeho příznačného humoru. Děkujeme i o. Petrovi, který měl na starosti duchovní stránku pobytu (ale třeba i za milá setkání nad sklenkou něčeho dobrého).

připravila A. Tlachová

Celostátní setkání mladých v Hradci Králové

Vstaň! Udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl. (Sk 26, 16) Tak znělo motto letošního Celostátního setkání mládeže v Hradci Králové. Na čtyři tisíce mladých věřících z celé republiky se těmito slovy nechalo povzbudit a společně jsme se tak v druhém srpnovém týdnu sešli v kampusu Univerzity Hradce Králové, který se stal hlavním centrem setkání.

Každý den jsme začínali s novou výzvou - buď tady, buď vděčný, buď svědkem ve světě, buď svědkem doma, buď svatý. Od toho se odvíjel denní program i katecheze a v diskuzních skupinkách, jež byly velkou novinkou - na setkání se objevily poprvé - jsme se následně mohli společně nad tématem ještě více zamýšlet. Odpolední program byl vždy v režii každého z nás. Mohli jsme vybírat z velkého množství přednášek, workshopů, koncertů, sportovních aktivit nebo třeba využít příležitosti ke svátosti smíření, přímluvné modlitbě, k uctění ostatků blahoslaveného Carla Acutise a odváznější i pozdravili domů prostřednictvím televize Noe. ☺

Setkání gradovalo pátečním dnem, kdy jsme se vydali do ulic o své víře svědčit i skutkem a současně tak městu oplátit, že se ujalo role hostitele. Někteří z nás pomáhali s úklidem kostelů, far, venkovních prostorů, jiní strávili čas ve společnosti dětí z dětských domovů nebo navštívili domy s pečovatelskou službou. Tyto aktivity jsme také mohli využít k pozvání obyvatel Hradce Králové na večerní koncert evangelizačního projektu GODZONE, který se konal na Velkém náměstí, a byl tak přístupný i náhodným kolemjdoucím. Atmosféra, která zavládla zaplněným

prostorem kolem katedrály Svatého Ducha, se těžko popisuje slovy. Sobota již tradičně patřila rodinám s dětmi a byla završena večerní vigílií, při níž jsme byli všichni pomazáni olejem radosti. Po závěrečné nedělní mši svaté jsme se rozjeli zpět do svých domovů, obohaceni o spoustu duchovních i světských zážitků, nových přátelství a momentů, které nám „nejdou do hlavy“ a přesto, nebo spíš právě proto, se pro nás staly nezapomenutelnými.☺

A teď něco málo z ohlasů:
Za mě můžu říct, že CSM je super místo, kde

je spousta, ale fakt hodně mladých, kteří se vzájemně tolerují a pomáhají si. Nejvíc mě ovšem překvapilo, že se nahlásila asi jen 1/3 organizátorů, ale i tak to vše zvládli. Pro mladých: čekalo tam na nás ZPVĎ, PŘMDL, RZHVR, PŘDNŠ, MŠ, Káčko a ADR a vše bylo COOL.

účastník 02

Já jsem moc ráda za rozhodnutí a možnost na CSMko jet. Pro mě to byl úžasný zážitek, krásné dny, kdy byla opravdu cítit Boží síla a přítomnost. Ráda bych toto i jiná křesťanská setkání doporučila všem mladým, protože nejen že prohloubí váš vztah s Bohem, ale také si odvezete spoustu nezapomenutelných zážitků. Jsem moc vděčná za to, že se taková setkání pořádají a doufám, že to tak bude i nadále. Celkově se podle mě setkání moc povedlo a já už se těším zase na další. ☺

Nela Makuderová

připravila Lucie Horáková

Rok prázdnin s Pánem Bohem

Jeden rok ve škole Jeunesse Lumière jsme strávili společně, dokonce i pokoje jsme měly nad sebou. Každá jsme ho ale prožila jinak. Chtěly bychom s vámi sdílet shrnutí tohoto roku. Odvezly jsme si totiž každá v srdci své cíle, touhy a sny.

Zamýšlím se nad tím, co všechno se během roku v Jeunesse Lumière stalo, co všechno mi to dalo a hlavně - co se ve mně a ve vztahu k Bohu změnilo. A upřímně řečeno...všechno.☺

Dostáváme s Kristínkou neustále otázky typu - Jaké to bylo? Co vám to dalo? atd. Ale musím říct, asi za nás obě, že odpovědět jednou větou je neskutečně těžké. A tak využívám i já této možnosti se více rozepsat. Ne abych se něčím chlubila, ale abych možná někoho ve víře 'nakopla', povzbudila a předala tak kousek svého svědectví...

První věc, která mi při této otázce vždy přijde na mysl, je můj vztah k liturgii. Řeknu vám to upřímně - ještě před několika lety mě nebylo chodit do kostela, nechápala jsem průběh mše a přišlo mi, že všichni odpovídají a vlastně ani neví, co říkají, jako nějaké stádo ovcí. Teď už chápu to stádo ovcí trochu jinak.☺ Bohužel to tak ale často je, že lidé mši nijak neprožívají, protože je nikdo vnímat krásu liturgie nenaučil. S o. Danielem jsem ale pochopila hloubku a nádheru liturgie. Mše v JL jsme měli každý den a každý den ta mše trvala i dvě hodiny! Dokážete si představit strávit každý den dvě hodiny na mši? Já už ano, už to víc chápu. O. Daniel na mě prostě přenesl lásku k liturgii.

Stejně tak lásku k Eucharistii. Pamatuju si, jak jsem ještě docela nedávno o. Petrovi říkala, že nedokážu prostě v Eucharistii vidět Ježíše, že mám asi malou víru. Ale během roku v JL, při pravidelných adoracích a přijímání Krista každý den, se ve mně díky Duchu svatému víra posílila. Teď už nepochybuju ani trochu, vím, že je to On.

I teď se snažím si každodenní mše udržet. Samozřejmě to ne vždycky vyjde, ale pokud aspoň trochu můžu, jdu. I když bych občas měla jiné věci na práci, moje touha po Eucharistii, která je moje každodenní posila, je

silnější. Opravdu cítím, jak mě každodenní přijímání Ježíše změnilo.

Cítím toto jako tu největší změnu. Ale samozřejmě je i mnoho jiných, např.: láska k modlitbě, ke svatým (které o. Daniel opravdu umí propagovat!), vyjití ze své komfortní zóny tichosti a mluvit před celou třídou nebo plným kostelem o svém životě v jazyce, kterým sotva řeknu základní fráze... tam všude pracoval Duch svatý. Život v komunitě - být každý den nonstop s lidmi různých národností, povah... to taky není jednoduché a člověka to učí velké lásce. Zvládat náročný každodenní rytmus s budičkou v 6.30 a uleháním ke spánku někdy až o půlnoci. Stručně řečeno vnímám tento rok jako jednu velkou milost od Boha. Ukázal mi, že zvládnou víc, než si myslím a že opravdu nedává na moje ramena víc, než dokážu unést. A i když je toho někdy hodně, nese to vždycky se mnou.

Rok v JL je taky často rokem uzdravování. Člověk dá Bohu celý rok a Bůh koná. Uzdravuje, hojí rány, a to je taky někdy bolestivý proces. Ale moc důležitý. Zažila jsem i těžké momenty, které bych bez opory druhých nezvládla. Bez mojí rodiny, kamarádů a bliz-

kých, mých duchovních a hlavně mojí „JL rodiny“. Vznikla přátelství, která si poneseš po celý život. A to je krásné. Tím jsem jen chtěla podotknout, že všechno hezké má i tu druhou stranu. Ale i to těžké Bůh vždycky promění tak, aby to přineslo ovoce. Mě ta bolest víc a víc přibližuje k Ježíšovi na kříži. A děkuju za to Bohu.

Vím ale, že to pravé ovoce tohoto roku poznám až později. To nám říkali i všichni bývalí účastníci JL. Takže se už teď těším, co má Bůh připravené! ☺

Leona

Na začátku roku dostal každý z nás svůj křížek, který symbolizoval naše angažování ve škole Jeunesse Lumiere. Během roku si ho téměř každý zosobňuje, tedy zanechává na něm kus sebe tím, že do něj něco vyryje.

Delší dobu jsem přemýšlela, co na křížek vyryju a taky jsem to dlouho odkládala. Křížek mám jen jeden, tak jsem chtěla, aby pro mě opravdu něco znamenal i po tom, co už v JL nebudu. Proto jsem se na něj rozhodla vyryt to, co bude znázorňovat můj rok v JL - la joie = radost.

Nemůžu říct, že celý rok byl radostný a že tam nebylo ani jedné těžkosti. To rozhodně ne, už jen začátek roku pro mě nebyl ničím jednoduchým: udělat první krok - rozhodnout se, a pak následovala další a další vykročení z komfortní zóny. Uvědomovala jsem si moc dobře, že budu opouštět svoji rodinu, blízké, zemi i jazyk, ale neuvědomovala jsem si a ani jsem si nemohla představit to všechno, co mě bude v JL čekat.

Vybrala jsem si žít rok pro Pána Boha, proto jsem si taky myslela, že „dosáhnou“ toho, za čím jsem šla tím, že se v tomto roce odevzdám a budu tím Pánu sloužit. Brzo jsem se ale z tohoto omylu dostala. Službou, kterou po mě a po každém z nás Pán chtěl, bylo sloužit s Jeho láskou všem bratřím a sestrám. Vidět všechny kolem mě tak, jak je vidí sám Pán, hledat ty nejhezčí věci z charakteru každého. Vzájemně si odpouštět. Odpouštění není jednoduché a v JL se na něj kladl velký důraz. Měli jsme příležitost každý den před kompletářem přijít za tím, s kým jsme se ten den třeba nepohodli a dřív, než půjdeme spát, si opravdu odpustit. Díky odpouštění jsem si všímala, jak se vztahy dokáží měnit a prohlubovat, a jak lehce se do nevyřešitelné situace dostane pokoj, vzájemné porozumění a samotné řešení. Někdy to opravdu nebylo jednoduché být s každým zadobře a ještě ke všemu si prokazovat lásku, ale k tomu mi i kromě odpouštění pomáhala slova sv. Terezie z Lisieux: „Milovat znamená dát všechno a dát sebe sama.“

Otec Daniel Ange

Tím jsem se řídila denně a jen díky tomu a díky odevzdávání se Pánu jsem dokázala sloužit „avec joie = s radostí.“

A s radostí jsem začala přijímat taky sebe samotnou, ve slabostech a se vším, s čím jsem přišla. Byla to nelehká cesta a trvalo

mi to nějakou dobu, Pán sám mi postupně odkrýval oblasti, které nejsou v pořádku, a ukazoval na to, co chce uzdravit. Neodpouštět jen druhým, i když je to taky důležité, ale odpouštět i sobě. Uvědomovat si, že jsem jen slabý člověk, který se dopouští chyb a že všechno, čeho chci dosáhnout, dosáhnou s Pánem. V tom se projevovává velká Boží milost, kterou mi Pán dával během celého roku, zejména během misii. Trvalo mi delší dobu, než jsem dokázala mluvit se všemi kolem a než jsem dokázala být sama sebou. Až jsem ale přijala veškerou svoji slabost a uvědomění toho, že potřebuju Pána, jazyk se postupně začal zlepšovat a už v zimních měsících se zdi JL otřásaly kvůli mému hlasitému smichu. O. Daniel nám často připomínal to, že dnešní svět potřebuje mladé. Mladé, kteří se stanou svatými, a to jsme se my učili žít. Já sebe sama rozhodně ani po tomto roce nepokládám za svatou a k svatosti mám stále ještě daleko. Ale k tomu, abych já a každý z nás mohl růst ve svatosti, k tomu máme každý nový den, kdy můžeme žít lásku a žít radost.

Kristína

Pouť do Žarošic – fotoreportáž

foto: L. Herka

Božské srdce a srdce uzdravené

Tak jako každý čtvrtek někteří lidé v Bojanovicích, tak i naše pražská řeholní komunita usedá večer do lavic, abychom společně vzdávali chválu Kristu přítomnému v Eucharistii. Je to tradiční čtvrteční zvyk nejen naší řeholní rodiny. Při jedné z těchto adorací mi přišlo na mysl podělit se s vámi o malou úvahu, zamyšlení, či svědectví ...sám nevím, jak to správně vyjádřit.

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v naší dědině lidově zvaná „Božské srdce“, jak všichni dobře víme, se slaví každoročně v měsíci červnu. U nás je to krásná a velkolepá slavnost, svým způsobem výjimečná co do výzdoby i obřadnosti. Jako syn své obce jsem tuto slávu prožíval ať už v ministrantském rouchu či později jako šohaj, který rád nosil v průvodu korouhev blízko duchovenstva. Přiznávám, že ze zbožnosti to také vždy nebylo. ☺ Přesto jsem Pánu Bohu velmi vděčný za tyto každoroční chvíle společné oslavy Srdce našeho Vykupitele. „Božské srdce“ má v Bojanovicích pevně daný

způsob slavení a hodně krásy navenek. To jistě není špatné, ale nebereme to už jako samozřejmost? Dokážeme si uvědomit, každý nakolik můžeme, skutečnou podstatu této slavnosti? Význam Ježíšova proboděného a zároveň milujícího srdce?

I mě to trvalo, a léta. A pak přišel nový impuls, nový náboj. Jak už zde bylo napsáno v jednom z minulých čísel Cesty, byl to zázrak uzdravení nemocného srdce maličké Natálky Anežky Pospíšilové, dcery mého bratrance. Tato divenka se narodila na zmiňovanou slavnost a před vážnou ope-

rací srdce byla v pražské motolské nemocnici pokřtěna. Tenkrát při jejím křtu jsem vůbec nepochyboval, že Ježíš její srdce neopustí. A skutečně se stalo, operace byla zrušena, protože už nebyla zapotřebí. Tak jsme byli nejen my nejbližší malé Natálce, ale i mnoho dalších lidí, spojených v modlitbě, svědky velkého zázraku. Společná modlitba, společná prosba, společný cíl.

A je tu další rok, další miminko - Terezka Červenková. I ji čekala náročná zkouška v podobné vážné operace srdce. Termín byl lékaří stanoven na pátek 24. června. Letos na tento den

připadla slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, protože je to pohyblivý svátek, který se slaví v návaznosti na Velikonoce. Náhoda? Lidsky to nelze vysvětlit.

Nikdo asi nemůže úplně pochopit, co se odehrává v srdcích rodičů, kteří zakoušejí bolest svého dítěte a strach o jeho život. Opět to byla víra jako velký zdroj milosti, opory a jistoty. A když Marcela s Michalem prožívali v hlavním městě svou, dalo by se říct „křížovou cestu“, přijel jsem za nimi do Motola. V této největší nemocnici v ČR není bohužel ani kaple, natož svatostánek. Přesto si Bůh svou cestu vždy najde. Byl třetí den po operaci a my jsme se společně s Ježíšem přítomným v Eucharistii modlili v altánku před dětskou klinikou nejen za Terezku, ale i za všechny nemocné a trpící děti. Poté jsme se přesunuli do čekárny před oddělení JIP, kde stále v umělém spánku odpočívala jejich milovaná dcera. Miminko se neprobouzelo, i když za ní její rodiče mohli na pár chvil pravidelně chodit. Bylo zrovna po svatém přijímání, kdy k ní pustili její mamku a Terezka se přesně v ten čas probudila. Prý zazářila radostí, když uviděla nejdřív maminku a pak mohl přijít

Malá Terezka

na chvíli i tatínek. Náhoda? Není možná. Věřím, že to konal opět Ježíš, skrze srdce matky a dcery, Ježíš, kterého Marcela před chvílí přijala v Eucharistii, mohl opět učinit zázrak probuzení. Terezka svou velmi vážnou operaci srdce zvládla. Víím, že díky Ježíši. Vidět šťastné rodiče, ať Červenkovy nebo Pospíšilovy, byl pro mě velkým dar. Dar víry.

Myslím si, že když každoročně a „samozřejmě“ prožíváme oslavu „Božského srdce“, možná ještě netušíme, jak mocně a neviditelně v naší farnosti působí. Potřebujeme svědectví, potřebujeme víru, potřebujeme jistotu zvláště v této době, kdy se na nás valí nejistota

ze všech možných stran. Tu jistotu všichni máme, je skryta ve svatostánku farního kostela, který je v Bojanovicích denně otevřený, což dnes na mnoha místech není žádná samozřejmost. Ježíš je přítomný v Eucharistii, připravený se dělit, připravený naslouchat, připravený žehnat, připravený uzdravovat. Nenecháváme jej tam samotného. On čeká na každého z nás.

*P. Cyril Josef
Komosný OFMCap.
nemocniční kaplan
pro hl. m. Prahu*

Osvětim

Už jako náctiletou mě zaujala „Žalující píseň“ romské ženy Růženy Danielové. Za nacistické okupace byla odvečena do koncentračního tábora Osvětim – Březinka. Přišla tady o manžela a všech pět dětí. Zvukový záznam písně Aušvicate hi kher báro (V Osvětimi stojí velké vězení...) se mi vryl do srdce, přestože jsem tehdy ještě nerozuměla textu. Byl to pláč ženy, které umíraly v náručí postupně všechny její děti. Tak moc se je snažila udržet naživu, že jim dávala vlastní sliny v naději, že přežijí.

Téma Osvětim je pro mě důležitým odkazem a chtěla jsem z nějakého důvodu poznat i to místo. Letos jsme se s manželem a přáteli rozhodli Osvětim navštívit. Před branou s nápisem „ARBEIT MACHT FREI“ (Práce osvobozuje) mnou projel zvláštní pocit. Očekávala jsem spíš všudypřítomnou bolest a žal z utrpení. Ale překvapilo mě zvláštní mrtvé ticho, které se prohlubovalo do vnímání naprosté absence lidské důstojnosti a úcty k životu člověka. Vlastně jsem se neustále modlila. Vlastními slovy. Prosila jsem Otce za odpuštění lidské svévole, přimlouvala se za všechny trpící i týrající... Při vstupu do plynové komory jsem zasypávala Boha otázkami...

Velmi silně působily expozice velkých hromad oblečení, bot, kufrů, které najednou ztratily majitele. Dlouho jsme spolu s kamarádkou stály před místností plnou smaltovaného nádobí. Úplně nás to dostalo. Až při zpáteční cestě na to Jana kápla: „Marci, pro nás ty smaltované mísy znamenaly krásné časy prázdnin, kdy jsme z nich u šařenek jedly pjery.“

V Osvětimi bez misky člověk nepřežil. Do stával do ní ráno něco jako kávu, spíš horkou hnědou vodu a večer vodovou polévku.

Prošli jsme táborem smrti. Už se připozdívalo, když jsme procházeli osvětimskou branou zpět k autu. Ohléla jsem se směrem k táboru a v dálce uviděla nádherný západ teplého, zářivého slunce. V popředí tunel a sloupy s ostnatým drátem. Jak obrovský kontrast! Myslím, že to pro mě byla odpověď. Dar stvoření, krásy a lásky Boha k člověku v kontrastu se zrudností člověka, který svévolně podal ruku Zlému.

Jeden z přeživších táborových vězňů řekl: „Národ, který zapomene na hrůznost holocaustu, je odsouzen k tomu, aby ho znovu prožil.“

Přinesla jsem si vděčnost, že jsem mohla projít táborem smrti jako návštěvník. Jsem vděčná za víru, rodinu, přátele, miskou na polévku, teplo domova. A také si nesu přesvědčení, že snaha pracovat s vlastní slabostí, křivdou, odpuštěním, nemocí, či bolestí má v Božích očích velkou váhu. On je Ten, který dává důstojnost každému z nás.

Marcela Červenková

Bůh se rád nechává chválit

Ve vydání Cesty 4/2016 jsme zveřejnili mimo jiné také rozhovor s Lucií Škrhákovou (dostupný je na www.farnostdolnibojanovice.cz v záložce **Farní Cesta**). V rozhovoru Lucie shrnula, jaké byly její začátky, jak poprvé hrála v kostele či jak se stala regenschori a dirigentkou Svatováclavského sboru a orchestru.

Lucie, která letos slaví životní jubileum, se narodila v roce 1972. K hudbě ji od malička vedli rodiče. Vystudovala JAMU v Brně a působí jako učitelka na ZUŠ Mikulov a Klobouky u Brna. Na varhany v kostele začala hrát na popud pana učitele Pavla Janečka už ve 13 letech.

Ve svých 27 letech poprvé dirigovala Svatováclavský sbor a orchestr, a to v rámci absolventského vystoupení na JAMU. Oporou Lucie a jakýmsi motorem pro převzetí orchestru se stal na počátku sám pan učitel Janeček. Dnes ji nejvíce pomáhá s organizačními záležitostmi vedoucí sboru a orchestru – Jožka Salajka a její otec Karel Bohůn, který dokáže za Lucii zaskočit i na dirigentském postu.

Lucie, čím jsi vlastně chtěla být jako dítě?

Bylo to takové to klasicky roztomilé dětské přání, spíše více typické pro chlapce než malé děvčátko, chtěla jsem být indiánkou. Ve věku asi deseti let jsem ušila dvě indiánská típí, vyzdobila je asi třiceti metry vlastnoručně navlečených droboučkových korálků, učila se vyčiňovat kůže a ovládat pečení masa v Setonově hrnci. Takže opravdu velký zápal pro věc. Později, v mládí, jsem ještě vážně uvažovala o studiu farmacie, ale nakonec hudba zvítězila.

Za dirigentským pultem stojíš už 23 let. Měla jsi někdy chuť se všim praštit a utéct?

Je pravda, že práce s lidmi opravdu bývá někdy hodně náročná. Zvláště, když nemohu sehnat potřebné obsazení muzikantů či zpěváků, nebo se zkouška špatně sejde. To pak není příjemné ani pro jednu stranu. Z mé zkušenosti mám ale vyzníváno, že Bůh se nechává rád chválit, takže v konečném výsledku zatím nedošlo nikdy k žádnému většímu faux pas.

Je nějaká skladba/mše, kterou by sis ještě přála nacvičit a oddirigovat?

Už delší čas si brousím zuby na překrásné Sanctus od Karla Jenkinse z jeho skvělé mše s názvem The Armed Man. To je velmi silná dramatická a oslovující hudba napříč generacemi. Byla by to fakt pecka! Jen sehnat noty, jenže to není jednoduché...

Máš ještě nějaké další pracovní ambice?

Já svoji práci miluji! I přes její náročnost je to naplňující a pro mne asi nejlepší práce ze všech.

Jaký je tvůj dirigentský vzor nebo koho v tomto oboru obdivuješ?

Dirigentství je pro mne v celém mém rozsáhlém pracovním zápřahu v zaměstnání, doma, na zahradě a nově také ve vinném sklepě jednou z činností. Jen je o něco více vidět. Vážím si tedy všech dirigentů a dirigentek v podobném životním nastavení. Tedy těch, kteří se snaží dělat dirigování

poctivě, i když na něj mají málo času, nadšeně, i když chybí energie, s trpělivostí, i když jsou podmínky občas jako v kamenolomu...

Dirigování je tak trochu sportovní výkon... Nebolí tě ruce, když je například mše moc dlouhá? Posiluješ? 😊

Tak to je skvělý postřeh. Ruce opravdu bolí a čím delší skladba, tím více. Asi nejvíce to vnímám na Velký pátek při zpěvu Improperia. Vždy se ale utěšuji, že Kristus musel na kříži vydržet daleko víc...😊

Jak vnímáš ostatní bojanovská hudební tělesa – Scholu Jendy Herky nebo novou mladou Scholu, které se věnuje Míša Pospíšilová?

Jsem velmi ráda, že máme tak rozezpívávanou a duchovně i muzikantsky nastavenou farnost! Je to unikát!

Neměla jsi chuť taky něco podobného vytvořit?

Ale touto fází už jsem si dávno prošla. Na počátku devadesátých let jsem byla velmi aktivní mezi křesťanskou mládeží, jezdili jsme zpívat po okolních farnostech se

scholou z Mutěnic duchovní hru na námět známého muzikálu Jesus Christ Superstar, měla jsem zde poprvé možnost spoluplytvát hudební obraz tohoto díla. No a pod tímto dojmem a nadšením jsme si pak s mými přáteli vytvořili vokální kvarteto pod názvem Credo, provozovali jsme převážně vlastní tvorbu a úpravy duchovních písní. Byla to taková devadesátková obdoba 4-BABU.

Co ráda děláš ve volném čase?

Já mám hodně koníčků: ráda rekreačně sportuji. Baví mě plavání, kolo, lyžování. Miluji jízdu na motorce. Mám ráda košťování a degustace vína. Poslední dobou mi můj čas zabírala rekonstrukce rodinného vinného sklepa. A to byla výzva! Ženská, která nejen že diriguje sbor s orchestrem, ale už i stavbu. Ráda se setkávám s přáteli při folkové kytaře, písničkách, při dobrém vlastnoručně uvařeném jídle. Protože, i když se to nezdá, já také moc ráda jím... a asi bych mohla pokračovat dále...

Tak jako milovníci jídla bych tě opravdu netipovala. Přesto, že letos slavíš neuvěřitelnou padesátku, vypadáš pořád stejně... skoro bych se nebála říct, že vypadáš jako holka. Jak se cítíš?

Ano, konečně jsem se dostala do klubu "sátníků". Na to jsem se moc těšila, protože moji nejlepší přátelé a kamarádi jsou členy přesně tohoto klubu. Jsou to všechno bez výjimky silné a odolné kusy, ošlehaní větry nepohody, obohaceni nadhledem a moudrostí. A do takového klubu budu vždy ráda a s hrdostí patřit.

Padesátka je milník, uvědomila sis díky svému věku něco zásadního?

Stále silněji s věkem vnímám, jaké mám štěstí, že mi bylo dopřáno žít tak krásný a pestrý život.

Jaký máš recept na to vypadat tak skvěle a jak, či z čeho čerpáš energii?

Jednoznačný recept není, každý si jej musí najít sám u sebe. U mě je to ale především silná vazba na duchovno, od které se pak, alespoň u mě, odráží vše další. Takže spoustu věcí jsem, jako bonus a bez starání, dostala zadarmo. A to se hodí, no ne? ☺

Děkujeme Lucii za velmi příjemný rozhovor i za její zapálení pro práci ve Svatováclavském sboru a orchestru. Přejeme jí, ať jí nadšení a síla vydrží co nejdéle.

připravila Andrea Červenková

Společně s **LUCIÍ** slaví letos životní jubileum i **JOSEF SALAJKA** – vedoucí sboru a orchestru. Jménem farní Cesty přejeme Lucii a Jožkovi jen to nejlepší, hodně zdraví, hojnost darů Ducha svatého a ať je na jejich cestách provází Boží požehnání.

Modlitební společenství EBZ

Tentokrát si představíme modlitební společenství mladých EBZ. Vzniklo v roce 2019. Takže je mladé nejenom datem založení, ale i průměrným věkem účastníků.

Kdy a proč vaše společenství vzniklo?

Kristína měla už delší dobu vizi o založení diskusní skupinky nad Písmem (možná mládežnická obdoba Biblické hodiny). Po Mladifestu v Medjugorje 2019 oslovila pár lidí, co tam s ní ten rok byli. První schůzka byla hned v září, a když jsme si všichni řekli si, že se chceme scházet pravidelně, zformovala se skupinka ve společenství.

Máte nějaký název?

Ano, EBZ – Vychází ze jmen Elifaz, Bildad a Sofar (anglicky Zophar), tři Jobových kamarádů zmíněných v kapitole 2,11. kteří mu přišli na pomoc a byli s ním v jeho těžkostech. Je tím znázorněno silné přátelství a pouto, které jsme si od začátku kladli za cíl.

Kolik máte členů, jak často a kde se scházíte?

Je nás celkem 8 – 4 holky a 4 kluci. Scházíme se (ne)pravidelně alespoň 1-2x za měsíc podle toho, jak máme čas a obvykle ve farní učebně. Ale občas to obměníme a sejdem se třeba společně u filmu s duchovní tematikou, zajedeme na mši i někde jinam (třeba za Foxem), případně na výlet. Nedávno jsme společně slavili výročí na chatě.

Máte nějakou osnovu modliteb, přímluv apod.?

Podle knihy Boží slovo na každý den od o. Petra vybereme úryvek Písma, následuje chvilka rozjímání v tichu a pak pokračuje (vášnivá!) diskuze nad ním. Poté jsou díky, prosby a chvály, případně přímluvná modlitba, pokud někdo potřebuje, a nakonec volná zábava.

Jste otevřené společenství, může se k vám někdo přidat?

Momentálně asi nejsme úplně ve stádiu,

kdy bychom mezi sebe byli připraveni přijmout někoho dalšího. Ale uvidíme, co přinesou Boží plány.

Proč do společenství chodíte?

Protože je dobré sdílet víru s ostatními a zároveň zjišťovat, jak svůj vztah s Bohem vnímají/mají druzí. Pokud máme nějaký problém, můžeme se navzájem svěřit a poprosit třeba o radu, modlitbu, pomoc. Inspirujeme a podporujeme se ve výzvách a předsevzetích během postních a adventních dnů. A jsme rádi, že se máme a máme to, co mezi sebou máme. ☺

Máte nějaké osobní svědectví?

Třeba když jsme nedávno jeli na chatu oslavit výročí, zlobila nám dodávka. Jen po cestě do Hodonína se nám stalo, že asi třikrát přestala jet. Muselo se zastavit, chvilku počkat a pak se zase rozjela. Když přestala jet počtvrté, začali jsme se modlit. A ejhle, auto samo od sebe zase chytlo a dojelo bez problémů až na místo i zpět. ☺

Z. Sklenský

Josefovští farníci III. část

V tomto vydání Cesty se znovu vrátíme do Josefa. Jak a co prožívají josefovští farníci o prázdninách?

Na jižním okraji obce se nachází nejstarší památka obce, sousoší svaté Anny vyučující Pannu Marii. Obyvatelé Josefova vždy chovali a chovají ke svaté Anně velkou úctu, proto k této soše už v minulosti, na její svátek 26. července, přicházely průvody věřících i z jiných obcí.

Protože je v Josefově kaple Všech svatých, konaly se v Josefově hody na podzim. Teprve od roku 1981 byl termín josefovských hodů přesunut právě na svátek svaté Anny.

Hody probíhají takto: Ráno je mše svatá a po požehnání jde krojový průvod ke starostovi pro povolení zahájit hody. V Josefově mají dva stárky a dvě stárky.

V srpnu se koná mše na poděkování za úrodu. Ženy z Josefova vážou malé dožínkové kytičky a paní Petrášová plete velký dožínkový věnec z pšenice. K oltáři přinesou farníci zeleninu, ovoce a další plody, které jsou knězem požehnány. Po mši si většinu ovoce rozeberou zase domů a děti je mohou ochutnat. Letos některé děti začaly ochutnávat už během mše. ☺

V srpnu putovala socha Panny Marie Fatimské po jednotlivých domácnostech. Pěší pouť do Žarošic konají josefovští tak, že se připojí k průvodu, který odchází z Bojanovic.

Připomeňme si krátce pár informací o Josefově:

- 1782 založení obce na na území bývalého panského dvora, postaveného v místě zaniklé vesnice Kukvice, která patřila k nejstarším osadám na Podluží.
- 1862 byla zbudována kaplička s venkov-

ním obrazem Všech svatých. Dříve zde stála jenom jednoduchá zvonice s malým zvonkem

- 1866 zakoupen zvon
  - 1877 dokončení stavby kostela Všech svatých
  - 1879 vysvěcení kostela hodonínským děkanem Antoninem Němcem
  - 1903 pořízení varhan do kostela
  - 1906 pořízeny dva boční oltáře
  - 1908 nový zvon Jan – Rozalie
  - 1916 nové obrazy Panny Marie Ustavičné pomoci a sv. Josefa
- Po válce zůstal na věži jen prostřední zvon z roku 1866. Nejmenší zvon praskl a největší zvon byl zrekvírován.
- 1924 nový zvon
  - 1931–1938 rekonstrukce kostela

- 1942 odvezeny zvony pro potřeby války
- 1943 pořízen další nový zvon
- 1967 zakoupeny nové varhany ze zrušeného kostela z Židovic u Mostu
- 1972 pořízeny dva nové zvony Maria a Cyril a Metoděj
- 1987 výměna hlavního oltáře
- 2002 kompletní rekonstrukce exteriéru kostela
- 2015 kompletní rekonstrukce interiéru

*z knihy Josefov císařská obec,
připravila K. Košutková*

Redakční rada představuje nejmladšího člena

Náš seriál o těch, kdo pro vás připravují farní časopis, dnes uzavíráme představením posledního a nejmladšího člena redakční rady. V radě je poměrně krátkou dobu (asi rok) a prozatím se nenechal odradit ani povinnostmi, ani vtipky starších kolegů... ☺

ZDENĚK SKLENSKÝ

Narodil se v roce 2002. Studuje ve Starém Městě obor Ekonomika a podnikání se zaměřením na sportovní management. Mezi jeho záliby patří především fotbal, píše si sám pro sebe příběhy a zabývá se kreativními nápady, které (jak sám říká) většina lidí označí jako „voloviny“.

Kdo tě pro práci v Cestě oslovil?

Přihlásil jsem se sám. Oslovil mě rozhovor s Alčou Tlachovou, která vyzývala mladé lidi, aby se nebáli připojit. A protože vím, že mi psaní poměrně jde, minimálně po stylistické stránce, tak jsem se toho ujal.

Co od práce v radě očekáváš?

Chtěl bych se prostřednictvím Cesty iniciativně realizovat. Při rozhodování hrál roli také faktor, že jsem přemýšlel, zda nejlépe studovat žurnalistiku do Brna. Chtěl jsem si prakticky vyzkoušet, jak práce v redakci a v týmu lidí probíhá, a jestli by mi to v budoucnu mohlo sedět. Zatím si nestěžuji.

Jaký byl tvůj první příspěvek do Cesty?

Úplně přesně si ho nepamatuji a jsem líný si to dohledat, ale mám takové tušení, že to byl článek o Exodu 90 z pohledu mladší exodové skupiny.

Co máš v Cestě na starosti?

Připravuji zprávy z akcí mladých, které se udály. Mimo to také píšu o plánech v Bible Youversion. Snažím se vždy vybrat tři klíčové body z plánu, který si můžeme v aplikaci zvolit a ty vlastními slovy popsat. Je to takové „seberozvojové“ okénko.

Měl jsi například rád slohovky nebo spíš pravidla českého pravopisu?

Slohovky přímo miluji. Pravidla českého pravopisu mi ale nikdy neseseděla. Nerad po sobě něco čtu. Dávám to na první dobrou a někdy to tak i dopadne. Především nemám rád korekci textů. Je to asi částečně leností a částečně jistotou, že mám vše dobře. Většinou to nechám na druhých. Aspoň vím, že text lidé četli. A že je to i zajímavé. Je to vypočítavé jednání a postupem času s tím mám v plánu něco dělat.

Zajímavé přiznání 😊. Řekl jsi, že si sám pro sebe píšeš knížky. O co jde?

Knížky píšu, ale spíš pro svůj vnitřní klid. Dřív bylo mým snem napsat knihu, vydat ji, stát se milionářem. Jsou to všechno víze malých kluků. Dnes to vidím realističtěji. Píšu hlavně fantasy romány ve stylu Pána

Prstenů. Bohužel je hodně těžké vymyslet něco originálního a zatím nejsem se žádnou svou knihou spokojený natolik, abych ji mohl kamkoliv předat. Umělci čekají na inspiraci. A někdy to trvá celý život. Nesnažím se tím nějak svazovat. Je to můj koníček.

Je tedy práce v radě to, cos očekával?

Ano, je. Je zde výborná parta lidí a často se smějeme. Což je za mě docela stěžejní bod. Není to žádná „hrožárna“.

Tak to mě navádí na otázku, jak se ti spolupracuje s týmem v redakční radě?

Je to pozoruhodná parta lidí, už jen v tom, jaká je zde převaha žen. Ale vnímám redakční radu jako velmi inspirativní a věřím, že mi tahle zkušenost v životě pomůže. Jsem rád součástí a na každé setkání se těším.

Myslíš, že tě starší kolegové nebo teda spíš kolegyně mohou něco naučit?

Je to jako ve fotbale. Ti mladí vnášejí do hry dynamiku a dravost a ti starší rozvahu a zkušenost. Myslím si, že starší kolegové mi mají co předat.

Kdy obvykle píšeš svoje příspěvky, hned nebo na poslední chvíli? 😊

Jak už jsem zmínil svou lenost, tak i tohle s tím souvisí. Samozřejmě vše dělám na poslední chvíli a docela si to užívám. Ten tlak a maximální soustředěnost je k nezaplacení. Troufám si říct, že když dělám věci na poslední chvíli, dokážu být produktivnější, než kdybych vše dělal postupně. Ale to je můj názor.

Myslíš, že časopis čtou i tvoji kamarádi?

Rozhodně si to nemyslím.

Co tedy podle tebe tvé vrstevníky zajímá?

Jelikož máme k dispozici obrovské kvantum informací, tak je to různorodé. Každého baví něco jiného a každý se věnuje něčemu jinému. Ale díky těmto věcem poznávám neustále nové a nové možnosti v životě.

Co pro tebe osobně víra znamená?

Hodně silnou jistotu v životě a naději. Tohle je hodně široká otázka. A zvládl bych o ni napsat i knihu. Stal se z toho pro mě životní stereotyp. Ne něco, co bych musel nutně dělat, ale něco, co rád přijímám do svého života. Bez víry bych asi nedokázal vůbec existovat.

Máš nějaký citát nebo oblíbené čtení v Bibli nebo oblíbeného svatého?

Jako biřmovacího patrona jsem si vbral svatého Ignáce z Loyoly, zakladatele jezuitského řádu. Je to velmi inspirativní osobnost, jak svým životem, tak životními postoji. Označuje se jako předchůdce moderní psychologie nebo předchůdce top manažera. Za své působení v Tovaryšstvu Ježíšovu, což bylo asi dvacet dva roků, napsal na osm tisíc dopisů. Tohle mi hodně imponuje. Mimoto se z mladého a divokého Ignáce, který chtěl svět podrobit své rytířské slávě a dostat každou ženu ve Španělsku, stal po zranění naprosto jinak smýšlející člověk. Dává mi to odraz, že občas musíme přehodnotit své životní postoje.

Mají i tvoji vrstevníci zájem o víře mluvit?

Naštěstí žijeme zde, v Dolních Bojanovicích. Takže ano, mají, protože je víra zde jakýmsi středobodem dění. I když ji někteří odmítají, baví se o ní.

Hraješ fotbal. Dá se i sem do sportu vnášet víra?

Je to nádherný sport. A nad vnášením

víry do fotbalu jsem začal přemýšlet až nedávno a jsem zastáncem toho, že opravdu dá. Před každým zápasem se modlím, aby se nikdo nezranil, aby zápas dopadl, tak jak chce Bůh a abychom se příliš nehádali, protože na hřišti jsem horká hlava.

Chtěl bys čtenářům Cesty něco sám za sebe vzkázat?

Aby se nebáli zapojit. Cesta má z dlouhodobého hlediska stále velký potenciál a věřím, že by se měla udržet co nejdéle, aby nesla svědectví o víře mezi farníky.

připravila Andrea Červenková

Jak vidí Zdenka jeho kolegové z redakční rady:

AT: Jsem ráda, že se Zdeňka přidal do našeho týmu. Je to velmi vytižený mladý muž, celkem neřízená střela, ale my na něm pracujeme. 😊

AČ: Zdenek je milý a ochotný „spolucestovník“. Doufám, že mu jeho chuť zapojit se a elán zpracovávat příspěvky dlouho vydrží. 😊

KK: Zdenek je v RR krátce a já ho znám spíše jako kluka z ulice než jako spolupracovníka. Jsem ráda, že máme mezi sebou někoho mladého a ochotného se do práce v RR zapojit. Věřím, že bude pro Cestu přínosem.

BB: Zdenka moc neznám, ale jeho nadšení a stálý úsměv jsou úžasné.

PM: Je to konečně další mužský prvek v radě, i když trochu „paní Colombová“. Má „drajř“; je ho všude plno, kde se objeví... Trošku já před desítkami let... 😊 Základ asi dobrý, ostatní přichází s věkem a pokorou!

Bůh odpovídá na tvoje otázky

Když si říkáš: „Už nevím, kudy dál, pořád dělám ty samé chyby...“

Bůh ti říká: „Urovnám tvé stezky.“ (Žalm 35, 5-6)

Když si říkáš: „Je to nemožné!“

Bůh ti říká: „Co je u lidí nemožné, je u mě možné.“ (Lukáš 18, 27)

Když si říkáš: „Cítím obrovskou samotu.“

Bůh ti říká: „Nikdy tě neopustím a nenechám tě napospas.“ (Židům 13,5)

Když si říkáš: „Nedokážu to...“

Bůh ti říká: „Všechno můžeš v Kristu, který tě posílí.“ (Filipským 4,13)

Když si říkáš: „Nezasloužím si odpuštění...“

Bůh ti říká: „Není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“
(Římanům 8, 1)

Když si říkáš: „Mám strach...“

Bůh ti říká: „Neboj se, vždyť jsem s tebou. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu.“ (Izaiáš 41, 10)

Když si říkáš: „Už nemohu dál, jsem na umření.“

Bůh ti říká: „Pojď ke mně ty i všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matouš 11, 28-30)

Když si říkáš: „Nikdo mě skutečně nemiluje...“

Bůh ti říká: „Miluji tě!“ (Jan 3,16; Jan 13, 34)

Když si říkáš: „Co si dál počnu.“

Bůh ti říká: „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, budu ti radit...“
(Žalm 32, 8)

A když se chceš dozvědět další věci, které ti chce Bůh sdělit, prostě čti Bibli, posiluj se jeho slovem každodenně.☺

převzato z internetu
ČTI BIBLI (2 Timoteovi 3, 15-17)

Nejhorší nemoc člověka

Ačkoliv je nemoc součástí lidské zkušenosti, nedaří se nám zvyknout si na ni. Není tomu tak pouze proto, že někdy bývá tvrdá a těžká, ale proto, poněvadž my, lidé, jsme stvořeni pro život, pro plnohodnotný život. Právem naše „vnitřní vnímání“ odhaluje Boha jako naplnění našeho života, ba ještě víc: věčného a plnohodnotného života. Když jsme ale stiženi zlem a naše modlitby se zdají být bez odezvy, stupňuje se naše netrpělivost a ptáme se: Cožpak toto je vůle Boží?

Právě na tuto otázku nacházíme odpověď v evangeliu.

Čteme například, že Ježíš uzdravil mnoho těch, kteří trpěli všemi možnými nemocemi, a vyhnal mnoho démonů (Mk 1,34). Na jiném místě v evangeliu sv. Matouše stojí: *I procházel Ježíš celou Galilejí, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o království Božím a uzdravoval všelikou nemoc a všeliký neduh v lidu* (Mt 4, 23).

Ježíš nepřipouští žádnou pochybnost: Bůh, jehož tvář nám On sám zjevil, je Bohem života, který osvobozuje od veškerého zla.

Znamením této jeho moci lásky jsou uzdravení, která přináší: Ukazuje tak, že Boží království je blízko a v něm bude obnovena pro muže i ženy úplná neporušitelnost ducha i těla.

Ríkám, že tato uzdravení jsou znamením: Přivádějí nás k poselství Kristovu, přivádějí nás k Bohu a pomáhají nám porozumět, že pravou a nejhorší nemocí člověka je nepřítomnost Boha, zdroje pravdy a lásky.

Jen smíření s Bohem nám může dát pravé uzdravení, pravý život, protože život bez lásky a bez pravdy není žádným životem. Boží království je totiž přítomnost pravdy a lásky a toto znamená uzdravení v hloubce naší existence. Tak pochopíme, že Ježíšovo hlásání Božího království a jím uskutečněná uzdravení jsou těsně spojena: vytvářejí jedinečné poselství naděje a spásy...

*Promluva Benedikta XVI.
při modlitbě Anděl Páně 8.2.2009*

Řeholní život v České republice Řád bratří kazatelů – Dominikáni

MILÍ PŘÁTELÉ,

v tomto díle si představíme další skupinu řeholních řádů – takzvané žebravé řády. Pravidelní čtenáři si možná matně vzpomenou, že jsme tuto skupinu řádů již „načali“ v čísle 1/2021, kdy jsme si představili jeden z neznámějších žebravých řádů – františkány. V tomto díle tedy budeme pokračovat dalším známým řádem z této skupiny, který vznikl ve stejném období, tedy **dominikány**. Poznáte je podle zkratky u jména **OP** – latinsky *Ordo praedicatorum*, což v překladu znamená řád kazatelů.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Jak už bylo řečeno, dominikány řadíme do další velké skupiny řeholních řádů – mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů** a jsou **závislé na vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Dominikánský řád byl založen svatým Dominikem Guzmánem (1173-1221), Španělem pocházejícím z kastilské Caleruegy, jehož charismatická osobnost a působení již osm století inspiruje k následování. Po studiu a kněžském svěcení se stal řeholním kanovníkem v Osmě. Obrát v jeho životě způsobily dvě diplomatické cesty do severního Německa v letech 1203-1205, na nichž viděl zkázu způsobenou pohanskými kmeny Kumánů. Od té doby začala jeho mysl naplňovat velká starost: „Pane, co se stane s hříšníky?“ Centrem jeho působení se nakonec stala

jižní Francie, zasažená a rozvrácená učením albigenských (katarů) a křížovou výpravou proti nim. Dominik pochopil, že obrácení albigenských nelze dosáhnout násilím, ale jen věrným následováním evangelijní chudoby, modlitbou a pokojným vysvětlováním pravdy víry. Po krátkém období samostatného kazatelského působení založil roku 1215 v Toulouse komunitu bratří pod záštitou místního biskupa. Usiloval o její uznání papežem, aby mohl rozšířit oblast své apoštolské činnosti na celou církev. To se stalo 22. prosince 1216, kdy Honorius III. vydal doporučující bulu komunitě u sv. Romana v Toulouse a potvrdil její kazatelské poslání pro celou církev. Zanedlouho svatý Dominik rozeslal své bratry do významných evropských měst, aby tam studovali na univerzitách, kázali a zakládali kláštery. V roce 1221, kdy svatý Dominik zemřel, měl řád už 25 klášterů v různých zemích. Do Čech uvedli dominikány po roce 1225 tiito polští kanovníci: blahoslavený Česlav (pol. Jacek) a svatý Hyacint, které do řádu přijal v Římě sám svatý Dominik. Se svolením Přemysla Otakara I. založil Česlav dominikánský klášter sv. Klimenta Na poříčí v Praze a z něho vycházel kázat do celých

Čech. Podle tradice přijal do třetího řádu svatou Zdislavu z Lemberka. Hyacint založil klášter v Olomouci a zřejmě i ve Znojmě. Čechy a Morava patřily do polské provincie. Roku 1301 se osamostatnila česká provincie. Brzy po svém vzniku měla 22 klášterů, například v Plzni, Brně, Hradci Králové, Kolíně, Turnově, Nymburku, Klatovech, Chrudimi a dalších městech. Řada klášterů byla zničena za husitských válek nebo v 18. století zrušena císařem Josefem II. Během 19. století patřily kláštery do říšské provincie. Roku 1905 byla zásluhou magistra řádu blahoslaveného Hyacinta Cormiera obnovena česká provincie.

Organizační struktura

Dominikánský řád má centrální trojstupňové řízení s demokratickými prvky. Celý řád řídí generální kapitula, která volí magistra řádu. V období mezi kapitulami je vedení řádu svěřeno magistrovi s generální radou. Řád je dále rozdělen na provincie, které jsou obdobně řízeny provinční kapitulou a provinciálem spolu s radou. V čele jednotlivých konventů stojí převor. Nejvyšší autoritu na dané úrovni má vždy kapitula. Představený je volen a v komunitě má postavení prvního mezi sobě rovnými bratry. Magistr řádu sídlí v Římě u kostela sv. Sabiny. Sídlem provinciála České provincie je konvent v Praze.

Charakteristika

Sám svatý Dominik vytyčil řádu tyto hlavní směrnice: hlásání pravdy víry, které je živeno studiem a hlubokou vnitřní modlitbou; věrohodnost křesťanského života podle vzoru apoštolů; společný život a modlitba podle osvědčených mnišských tradic. Trvalé, celoživotní studium je charakteristickým rysem dominikánského života. Důraz je kladen také na společné slavení liturgie

a kontemplativní modlitbu. Z těchto zdrojů pak vychází kázání a apoštolát jako hlavní poslání řádu. V moderní době má apoštolát mnoho možností a podob: od kázání Božího slova v kostelech přes působení na univerzitách, přednáškovou a vědeckou činnost, hlásání prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků až po celosvětové misijní a apoštolské projekty. V některých zemích se řád podle potřeby podílí také na duchovní správě farností.

Dominikánský řád je vzhledem ke své kazatelské funkci řádem kněžským, ale na jeho poslání se podílejí rovněž laičtí členové, kteří spolu se sestrami a dalšími větvemi řádu tvoří jedinou „dominikánskou rodinu“. Hesla řádu jsou „Veritas“ („Pravda“), „Contemplata aliis tradere“ („Rozjímané předávat druhým“) a „Laudare, benedicere, praedicare“ („Chválit, žehnat, kázat“).

Činnost

Po pádu totality v naší zemi řád obnovil své konventy v Praze, Plzni, Znojmě, Olomouci a řeholní domy v Jablonném v Podještědí a Uherském Brodě. Na některých místech se bratři ujali duchovní správy. V duchu svého vlastního poslání působí na univerzitách a v jiných vědeckých institucích, vyučují náboženství a společenské nauky na středních a základních školách, vedou mnohá společenství, v konventech se konají přednáškové cykly a jiné kulturní a vzdělávací akce. Velkou pozornost věnují misijní činnosti a usilují o nalezení přiměřeného způsobu hlásání evangelia v naší společnosti. Příležitostně bratři spolupracují s médii různého druhu. V Jablonném v Podještědí pečují o poutní místo svatě Zdislavy a věnují se duchovní péči o rodiny. Kostel v Uherském Brodě je mariánským poutním místem. V olomouckém konventu probíhá formace bratří. V pražském

konventu sídlí nakladatelství Krystal OP, které vydává teologickou a duchovní literaturu. Provincie dále vydává teologickou revue Salvé a podílí se na vydávání Revue církevního práva a dalších odborných periodik.

Řeholní oděv

Hábit se skládá z bílé tuniky, škapuliře a kapuce. Tunika je přepásána koženým opaskem, na jehož levé straně je zavěšen patnáctidesátkový růženec. Součástí hábitu je černá kapa s kapuci.

Přijímání nových členů a formace

Postulanti (kandidáti členství v řádu) se nejprve seznamují s řádem prostřednictvím víkendových pobytů v některém z klášterů. Ten, kdo je přijat, prochází důkladnou formací v noviciátu, který trvá obvykle jeden rok. Pak může s dovolením představených složit jednoduché sliby na tříleté období. Plné členství v řádu získává bratr složením slavných slibů (profese na celý život). Bratři, kteří se připravují na kněžství, po noviciátu studují na teologické fakultě a po skončení studií přijímají jáhenské a kněžské svěcení. Bratři spolupracovníci mají po noviciátu vlastní formaci.

Kláštéry u nás

Kláster Praha - Staré Město, zároveň Provincialát České dominikánské provincie – www.praha.op.cz
Kláster Olomouc – www.olomouc.op.cz
Kláster Plzeň – www.plzen.op.cz
Kláster Jablonné – www.zdislava.cz

Více o řádu také na www.op.cz.

*zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích
Petr Martínek*

nic zvlášť nepříjemného, byl to prostředek výchovy... a byla to jakási spravedlnost.

Když jsem vystudovala pedagogiku a začala tady pracovat, křičela jsem taky. Dokonce jsem měla kvůli tomu i přezdívkou. Říkali mi Křičadlo. Ale ani když jsem se to dozvěděla, že mi malí svěřenci dali tuhle přezdívkou, nezměnilo mě to.

Až jsem jednou seděla v noci se starou ředitelkou tohoto dětského domova. Byla to milá žena s velkým srdcem. Byla sirotek a užila si své, přesto se jí podařilo vystudovat a nakonec se dostala do domova. Pracovala tu už pár let. Neprovdala se. Žila jenom pro děti, které tu měla na starost, ony ji milovaly a ona milovala je. Byla silně věřící, jenže to asi není podstatné. Nikdy se mě nesnažila - bylo to ve zlých ateistických časech - nějak zpracovávat, abych chodila do kostela... nebo podobně. Snad proto dnes věřící jsem. Ona mi totiž ukazovala hodnoty, jaké nese víra, a nemluvila o nich, ona, abych to tak řekla, mě přesvědčila... svým životem. Věděla, že k tomu, aby člověk dospěl k jistému poznání, se musí nechat zrát. Ale tehdy jsem

byla mladá. A ve vzpomínce pořád jsem.

Seděly jsme v noci spolu u kávy, bylo hodně pozdě, naši malí, jak říkávala, 'svěřencečkově' už dávno spali. Stačí mi přivřít oči: ona sedí vedle mě, káva voní... Svěřila jsem se jí s tím, jak mi děti přezdívaly.

Řekla jsem jí to se smíchem, byla jsem mladé děvče a tohle mě nerozzlobilo, spíš pobavilo. Usmála se. A já si postěžovala, že ať na naše děti křičím sebevic, stejně mě moc neposlouchají. Usmála se.

A pak mi řekla něco, čím se snažím od té doby řídit. „Když chceš, aby tě někdo poslouchal, ztiš hlas a zesil srdce.“

Ta vzpomínka na dávný rozhovor voní. Pořád je ve mně ta noční káva, ta noční slova s jednou z nejmoudřejších žen, jaké jsem kdy v životě poznala. Kolikrát jsem si tuhle větu přeříkávala. Když se mi chtělo křičet. Stačí ztišit... Stačí zesílit...

A vždycky mi ta věta pomohla. A pomáhá i těm, kterým jsem jí od té doby předala."

*z knihy Eduarda Martina
Schody do ráje*

PRO MANŽELE

Síla výchovy

„Naše matka na nás děti strašně křičela, když jsme byli malí,“ vyprávěla vychovatelka v dětském domově, „a já si zvykla přijímat křik jako něco normálního, jako něco, co do výchovy patří. To, na co si člověk přivykne

v dětství, má sklon považovat za normální po celý zbytek života. Právě tohle je na dětství to nebezpečné. A právě tohle na něm může být i velice krásné...

Pro mě nebyl křik, když jsem vyrostla,

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

H. Hindráková: Smrtící byznys Nakl. Alpress, 207 stran

Ellen dorazí do Ugandy, země plné bíd, aby na zdejší klinice pomáhala trpícím dětem. Iluze o léčbě ji brzy přejdou. Děti, které dostaly falešné léky na malárii, totiž umírají. Když se Ellen obrátí na tamní organizaci pro boj s falešnými léky, udělá osudovou chybu. Nemohla tušit, že za výnosným kšeftem stojí někdo s hodně dlouhými prsty... Tato kniha je napsána podle skutečné události.

Hana Pinknerová: Brusinky Nakl. Postilla, 110 stran

V knize fejetonů ze života známé autorky vás každý z článků zahřeje i povzbudí.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Pracovala jsem na zahradě a při stříhání popínavých růží se mi zabolí do ruky trn. Jen taková maličká špička trnu. Uvázla mi na dlani v místě, kde mám ztvrdlou kůži. Skoro jsem ji necítila a vlastně ani nebyla moc vidět. Nevšímal jsem si jí tedy.

Dokončila jsem svou práci na zahradě a šla domů. Umyla jsem si ruce a připravovala oběd. Po obědě jsem si chvíli četla, potom jsem dohlížela na děti při jejich cvičení na klavír a kytaru. Pak jsem žehlila a psala na počítači. Navečer mě navštívila kamarádka, přišla si něco vypůjčit a na kus řeči. Trn nic.

Až večer, když jsem po večeři vykoukala a uložila děti a zase usedla k počítači, jsem si uvědomila, že mě bolí ruka. Místo, kde se trn nacházel, bylo trochu zarudlé. Ten nepatrný kousíček dřeva mi působil bolest. Snažila jsem se ho všelikerými způsoby vymáčknout, ale nešlo mi to. Nechala jsem to být. Ráno bylo místečko na dlani zanícené. Bylo nutné protrhnout kůži a odstranit trn i s hnisem. Bolelo to pořádně.

Napadlo mě, že stejné jako zabodnutý trn bývají některé myšlenky. Uvívnou v hlavě úplně nenápadně. Ani si jich vlastně nevšímnu. Dlouho se nijak neprojeví a já zapomenu, že jsem se s něčím takovým setkala.

Projeví se, až začnou hnisat. Náhle zjistím, že třeba někoho podezřívám, aniž bych měla osobní zkušenost nebo nějaký pádný důvod. Myslím si o někom něco negativního, a nemám pro to žádné opodstatnění.

Jdu-li po stopách svých myšlenkových pochodů, objevím někde nějakou nenápadnou větu. Někdo mi totiž něco řekl. Ani jsem nezapomněla, že mi myšlenka té věty uvízla v hlavě. Přemýšlela jsem si pěkně o svých věcech, a ona mi tam tiše hnila. Jako špička trnu se mi zabodla někde uvnitř, a já jsem si jí nevšimla. Když se pak provalil ten hnis, co se kolem utvořil, teprve tehdy jsem to zjistila. Někdy je to trn pomluvy, někdy tříska neodpuštění. Skoro to nestojí za řeč. Vlastně skoro o nic nejde.

Takovým maličkostem nepřikládám žádný význam. Nebudu přece malicherná!

Ale čištění zhnisaných myšlenek taky bolí. Nevyčistí-li se, může dojít i k otrávení. Otrávím sama sebe, své vztahy, a nakonec i jiné lidi, když se dotknou mých infikovaných trnů a zabodne se do nich třeba jen malinká špička.

Chci být příště opatrnější. Na sebe i na druhé.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ: Louie Stowell: Bezpečně online Nakl. Svojtka, 143 stran

Internet je plný úžasných možností, (sociální média, stahování hudby, žádost o přátelství, sdílení fotek), ale číhá na něm i spousta potenciálních nebezpečí a potíží. I zde můžeš narazit na lidi, kteří budou hrubí a nepříjemní nebo kteří se budou snažit kontakt s tebou nějak zneužít. A proto musíš vědět, na co si dát pozor a jak se chránit. Tato knížka je plná tipů, jak bezpečně používat internet a jak se vypořádat s lidmi, kteří se tu chovají špatně.

připravila Mirka Červenková

OBDIV

*Ach, kdyby se přesvědčili,
kolik má Bůh v slovu síly,
kolik moudrosti je třeba,
aby na stůl přišel chleba.
My žijeme v strachu dál,
co přinese zítřek nám.
V Jeho ruce, tam jsi jistý,
v ní On tvoří optimisty.*

Cestička

Orelský tábor 2022

Orelský tábor proběhl ve dnech 5.-15. července 2022 (trval tedy 10 dní) na obvyklém místě v Břestku u Buchlovic. Účastnilo se přibližně 75 lidí, z toho bylo 49 dětí, kolem 15ti vedoucích a cca 10 pomocníků (kuchařky, zásobovač, zdravotník, fotograf...).

Byli jsme rozděleni do pěti skupinek po osmi dětech a jedna po devíti. V těchto skupinkách jsme každý den hráli hry do celotáborovky „Cesta kolem světa za 80 dní“ a soupeřili s ostatními skupinami.

Hráli jsem tam spoustu her. Většinu jsme hráli v lese na kopcích, některé i na louce či polních cestách. Jednou nám vedoucí zadali úkol, že si máme postavit přístřešky ze všeho, co najdeme v lese (větvě, listí...). A taky jsme se dozvěděli, že tam přespíme. A tak jsme si po večerním nástupu sbalili spacáky a karimatky. Přesunuli jsme se do lesa a šli spát. Najednou uprostřed noci jsme zaslechli bouchat petardy, a tak jsme se museli rych-

le sbalit a pospíchat do tábora.

Klasický den na táboře probíhá asi takhle: ráno v 7:00 budiček, 7:05 rozcvička. Následně snídaně a hygiena. Kolem osmé hodiny je ranní nástup, v 8:45 příprava na hru a v 9:00 dopolední hra. Po hře následuje oběd a po obědě na 2 hodiny polední klid. Poté svačinka a kolem 3. hodiny odpolední hra. Po ní máme zase trochu volného času, ve kterém většinou hrajeme nějaké hry jako

třeba vybíjenou. Následuje večeře a po večeři večerníček, který si připraví vždy vybraná skupinka. Pak už jen večerní nástup, hygiena a v 10:00 večerka.

Celý tábor jsme si moc užili, byl to super zážitek. Teď už jen chceme poděkovat všem, kteří to pro nás každý rok chystají a kteří se o nás starají. Děkujeme a snad zase za rok.☺

Zuzana Rebendová
a Noemi Sládková

Rychlé šípy na příměstském táboře

Prožít dobrodružství podobně jako klub Rychlých šípů měly možnost děti, které se zúčastnily Orelského příměstského tábora. Ten se také letos uskutečnil v areálu Orlovny. A že to chtělo kus odvahy, protože Vontové nás pronásledovali na každém kroku...

My jsme ale jeden druhého nedali, takže jsme postupně při hrách v lese, v areálu Orlovny a i „po dědině“ dokázali rozplétat tajemství vontského hnutí, Jana Tleskače i jeho záhadného hlavolamu. Při závěrečné bitvě na rybnice si všichni vybojovali svého

ježka v kleci, takže snad měli do konce prázdnin o zábavu postaráno. ☺

Zpestřením tábora bylo i letos množství drobných her, které s dětmi hráli naši asistenti a vedoucí a při horkém počasí ochlazování v bazéně. Čas, který děti na táboře strávily, byl tak zcela naplněn.

Děkujeme otci Petrovi za otevření věže kostela, kde jsme našli ztracené části deníku Jana Tleskače, správyni Slovácké chalupy, paní Kašíkové, za umožnění nálezu návodu na vytažení ježka z klece i Jendovi Salajkovi za zpřístupnění pod-

zemí, kde jsme návod mohli předat kandidátovi na Velké Vontství, Losnovi. Dík patří také mnohým dalším, kteří nám při realizaci pomohli.

za celý tým tábora
Petra Straková

Ahoj holky a kluci,

nedávno prožívala naše farnost pouť do Žarošic, která se slaví vždy druhou sobotu v září. Říkáme jí záslibná pouť, protože před mnoha lety naši předkové slíbili, že jako poděkování za ukončení vážné nemoci, na kterou umíralo mnoho lidí, budou chodit každý rok. Tak i letos mnozí farníci šli pěšky a možná i někteří z vás, i když

třeba jen část cesty. Nejen na tuto pouť, ale i na ostatní poutě chodí lidé s důvěrou, že budou vyslyšeny jejich prosby.

Důvěra je velmi důležitá. Důvěřujeme rodičům, sourozencům, kamarádům,... Ale měli bychom vědět, že oni všichni zase důvěřují nám.

Nádoba důvěry

Před mnoha lety žil v horách poustevník Jan. Bydlel v chatrči vysoko na hoře, které lidé odnepaměti říkali Hora Boží dobroty. Kousek od jeho přístřeší vyvěral ze skály pramen. Jan z něj pil a jedl ovoce a zeleninu z malé zahrádky, kterou pramen zavlažoval. Chudí lidé, kteří žili dole v údolí, si vyprávěli, že na Hoře Boží dobroty je ukrytá zázračná studánka. „Její voda uzdravuje nemoci a dává radost do srdce,“ říkali. Neměli však odvahy ji hledat. Až jednoho dne se tři kamarádi, Matěj, Jirka a Josef rozhodli, že se vydají do hor, aby ji objevili. Každý z nich měl jinak velkou nádobu na vodu. Bylo to podle toho, jakou měli důvěru, že studánku najdou.

Brzy ráno vyrazili na cestu. Šplhali po strmých a kamenitých stráních, až dorazili k chatrči poustevníka Jana. „Je tu někdo?“ volali. Jan vyšel ven a zeptal se: „Co byste rádi?“ „Hledáme zázračný pramen, který je prý ukrytý na této hoře.“ „Tak to jste tady správně,“ řekl Jan. „Jestlipak ale víte, že z něj může každý čerpat jen nádobou důvěry?“ „Nádobou důvěry?“ opakovali kamarádi a nechápavě krčili rameny. „Však pojdte a naberte si,“ řekl Jan a ukázal jim cestu k prameni.

První se k němu hrnul Matěj, žíznlivý po dlouhé cestě a vytáhl z kapsy maličký hrneček. Říkal si v duchu: „Nevěřím, že je to

opravdu léčivá voda, ale na zahrání žizně bude jistě dobrá.“ Voda tekla pomalu a trvalo dlouho, než se hrníček naplnil. Matěj ho celý najednou vypil. Voda byla lahodná a on ucítil, že jeho nemocná ruka je zase zdravá. „Že jsem si nevezl větší nádobu!“ litoval a umiňoval si, že příště bude moudřejší.

Druhý přišel k prameni Jirka a nesl velký džbán. Myslel si: „Kéž by to byla skutečně zázračná voda, nabral bych ji nejen pro sebe, ale i pro svoji rodinu, která to tolik potřebuje.“ Voda tekla mnohem rychleji než prve a brzy byl džbán plný. Jirka se napil a jeho ustarané srdce se naplnilo radostí. Když odcházel od pramene, zářil na jeho tváři úsměv.

Nakonec přišel k prameni Josef s velkým měchem a v duchu se modlil: „Bože, věřím, že jsi nám dal najít pramen, který přináší uzdravení a útěchu do srdce. Toužím z něj přinést vodu i pro další lidi z vesnice, kteří to potřebují.“ V tu chvíli pramen tak zesílil, že z něj překvapený Josef za okamžik nabral plný měch. S vděčností si ho hodil na rameno a radostně se zatočil.

Když kamarádi odcházeli z hory, poustevník Jan se jich zeptal: „Tak co, už jste pochopili, co znamená nabírat nádobou důvěry?“ Všichni tři přikýkli a Josef řekl: „Čím větší máme důvěru, tím více můžeme být obdarováni.“

Pozdravy od o. Petra Krenického

V tomto krátkém článku vám předáváme poslední pozdravy od o. Petra Krenického.

Moji milí, velmi srdečně vás zdravím.

Stále jsem spolu se svými farníky v městě Melitopol, jež bylo krátce po přepadení Ukrajiny obsazeno ruskými vojáky. Zdraví – fyzické i duševní – mi, díky Bohu, slouží dobře. V Melitopoli a okolí jsme zůstali jen tři kněží. Sloužíme v šesti farnostech, z toho dvou římskokatolických. Situace je tu podobná jako ve vaší zemi v padesátých letech: neustálé kontroly, strach mezi lidmi, kteří tu Rusy nechtějí. Takových je tu velká většina.

Ruský benzin je poměrně levný, ruské potraviny nekvalitní, ruské léky raději nekupujeme, přátelé k nám pašují prověřené léky ze Záporoží.

Na prázdniny za mnou přijeli tři bohoslovci, kterým se nějak podařilo přejít přes ruské kontroly. Byli mi velkou pomocí i povzbuzením. Pomohli mi i s občasným nalezením signálu a tak jsem mohl po několika týdnech aspoň občas zatelefonovat. Jinak tu nemáme signál ani přístup k žádáním informací; znemožněný je i přístup na internet.

Moc děkuji za zaslání peníze. Používám je pro nejpotřebnější. Naše domovy důchodců i jiné pastorační a sociální projekty dále fungují.

Kromě neustálých nepříjemných kontrol mě při mých cestách do okolních farností ruští vojáci nechávají v klidu.

Všem ze srdce děkuji za vaši modlitebni i finanční pomoc. Upřímně vám žehnám. Neustávejte ve svých modlitbách.

o. Petr Krenický

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 800 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice